

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968507792/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

maa dog først have samlet nogen Formue selv, før man kan dele den med Andre.»

»Ak, min gode John Bridle,« svarede Franklin, »hvad kan det hjælpe Dem, naar De nu tilsidst har Skuffer og Kister fulde, men tillige er bleven gammel, uden at see Nogen omkring Dem, der kan have Glæde deraf. Tro mig! thi jeg har en lang Erfaring at støtte mig til, jeg har bestandig seet, at de tidlige Ægteskaber ogsaa ere de lykkeligste, og hvis jeg selv skulde bestemme den Tid, da min Lykke blev grundlagt, da maatte jeg nævne den Dag og Time, da en trofast Hustru rakte mig sin Haand.«

I Alt, hvad Franklin sagde, var der en bestandig Stræben efter at udbrede det, som han betragtede som nyttigt og godt; og det var netop denne Stræben, der gav hans adspredte Bemærkninger deres Liv og deres Farve, og der tillige dannede den skjulte Eenhed deri. Af og til fik ogsaa hans Tale, og især de Leverejler og Advarsler, han gav, et Slags Lighed med de saakaldte Ordsprog, som Folket bevarer igjennem Aarhundreder, og hvori en lang Livserfaring er sammentrængt i en kort og slaaende Tanke, saa at den let kan fattes og længe vedligeholdes i Tilhørernes Hukommelse.

Ved Bordet spiste Franklin kun lidt, derimod talte han jævnlgt med sine Sidemænd. »Jeg mødte her nærved Landingspladsen,« sagde han blandt Andet, »en Baad, der i høi Grad vakte min Opmærksomhed. Den blev ikke drevet frem med Aarer men ved Hjul, hvilket, — om det ogsaa maaskee bliver brugt i andre Lande — dog neppe har været forsøgt før paa disse Steder. I denne Baad sad der

kun en eneste voksen Mand tilligemed en lille Dreng. Men hvad jeg betragter som det Mærkværdigste: det var netop Drengen, der havde udtænkt det Hele, og den Anden havde kun udført det efter Drengens Anvisning. Vi talte i nogen Tid sammen derom, men siden bleve vi skilte ad; var ikke det skeet, da havde jeg taget dem med og bebyrdet Dem med et Par Gjæster endnu, Hr. Bridle.«

»De skulde have været mig velkomne,« svarede John Bridle, »den lille Dreng hedder ellers Robert Fulton og er en Slægting af Hr. van Gehlmuyden, som sidder der, og som er en af de mest velhavende Mænd i vor hele By.«

»Af den Dreng kan der blive Noget med Tiden,« sagde Franklin til Hr. van Gehlmuyden; »dog er det ikke nok, at han har gode Anlæg, men de maa ogsaa plejes og udvikles; slige Mennesker have deres bestemte Kald her paa Jorden, og hvis man vil opdrage dem til noget Andet, end til det, hvortil de ere bestemte, da blive deres Anlæg dem mere til Hinder, end til Gavn.«

»Ja, ja, jeg skal nok sørge for hans Opdragelse,« sagde van Gehlmuyden, »det skal ingen Nød have.«

»Den bedste Opdragelse er den, der følger de Vink, som Børnene selv ubevidst i deres lykkeligste Timer give os,« sagde Franklin, »men det tænker man kun sjelden paa. Der ere mange Opdragere, der behandle deres Lærlinge, ligesom Drengene gjøre, naar de skulle klappe en Kat i Mørke, de stryge den da helst imod Haarene for at lokke Gnister af den, over hvilke de Omstaaende skulle forundre sig.«